

„დინამო“ (თბილისი) – „ზენიტი“ (ლენინგრადი) 0:1 (0:0)

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის ცენტრალური სტადიონი. 22 ოქტომბერი.

„დინამო“: გაბელია, კეტაშვილი, ცხადაძე, ქეცბაია, არზიანი, რევიშვილი, სვანაძე, ცვეიბა, ცაავა (ყაველაშვილი, 79), ფანცულაია, გოგიჩაიშვილი (გურული, 58).

„ზენიტი“: ბირიუკოვი, ივანოვი, სტეპანოვი, ვორობიოვი, აფანასიევი, ლარიონოვი, ხარანკოვიროვი (ხოდბალი, 61), სალენკო, დმიტრიევი (დანილოვი, 62), ვედენევი.

მსაჯი ს. ბუნიოვი (მოსკოვი).

გაათრთხილეს დმიტრიევი, ივანოვი, ევ....., ხარი.....

ლენინგრადის „ზენიტი“ უმაღლესი ლიგის ერთ-ერთი ის გუნდია, რომელიც ბოლო, საკმაოდ ხანგრძლივ პერიოდში დაუძლეველ წინააღმდეგობად იქცა თბილისის „დინამოსთვის“. ეს უკვე შვიდი წელია ლენინგრადელ ფეხბურთელებთან სისტემატურად უარყოფითი შედეგები გვაქვს. მოვიშველიოთ სტატისტიკა: 1982 წლიდან მოყოლებული დღემდე თბილისელებმა „ზენიტთან“ საკავშირო ჩემპიონატის 14 კალენდარული მატჩი გამართეს. მხოლოდ ორჯერ გაიმარჯვეს (1982 და 1985 წლებში). ორი მატჩი ფრედ დაამთავრეს (ორივე - 1987 წელს) და 10 წააგეს. საერთო ჩათვლაში 28 შესაძლებელიდან „ზენიტმა“ თბილისის „დინამოსთან“ 22 ქულა აიღო და მხოლოდ 5 დაკარგა. საოცარი ბალანსია.

ტყუილუბრალოდ, თავისით, ფეხბურთში ამგვარი ამბები არ ხდება. ცხადია, წარუმატებლობათა ამ მრავალწლიან პრაქტიკას გარკვეული მიზეზები აქვს, ან თბილისელებმა ვერაფერი გაუგეს „ზენიტის“ თამაშს, ან პირიქით, ლენინგრადელებმა მიაგნეს რაღაც გასაღებს ჩვენს გუნდთან შეხვედრებში.

ასეა თუ ისე, წლევანდელი ჩემპიონატის პირველ წრეში განცდილ მარცხს ლენინგრადში „ზენიტთან“ (4:5) დინამოელებმა საკუთარ მინდორზე წაგებაც დაუმატეს და დასანანი ისაა, რომ ეს მოხდა სწორედ მაშინ, როცა ჩვენ სულ უფრო სხირად ვლაპარაკობთ თბილისის „დინამოს“ თამაშის გაუმჯობესებაზე, ძველი ტრადიციების აღდგენაზე.

თუ განვლილი მატჩის პირველ ტაიმში მინდორზე გამართული ბრძოლის სურათზე ვილაპარაკებთ, წასაგები არაფერი გვქონდა. პირიქით, დინამოელები თამაშობდნენ სრული უპირატესობით, თამამად, გამართულად, მინდვრის მთელ სივრცეზე. ზენიტელებმა მიიღეს მასპინძელთა მიერ შეთავაზებული მაღალი ტემპი და, თუმცა სისტემატურად აგებდნენ ბურთისთვის ბრძოლას შუა მინდორზე, სამაგიეროდ საკუთარ საჭარიმო მოედანზე დაცვის ისეთი საიმედო კედელი ჰქონდათ აღმართული,

რომლის მიახლოებისაც დინამოელთა იერიშები, როგორც წესი, იმსხვრეოდა და სიმწვავეს კარგავდა. 45 წუთის განმავლობაში დინამოელებს ტერიტორიული უპირატესობა არ დაუკარგავთ. საიერიშოდ განწყობილი იყო ყველა, უკლებლივ ყველა რგოლი, ყველა მოთამაშე. მაინც განსაკუთრებით დაგვამახსოვრდა ქეცბაიას მეტად სახიფათო რეიდები. მას რამდენიმე აშკარა შესაძლებლობა ჰქონდა გოლით დაემთავრებინა თავისი სწრაფი მანევრები. ამ პერიოდში „ზენიტმა“ მხოლოდ რამდენიმე კონტრშეტევა განახორციელა და მასაც ჰქონდა ანგარიშის გახსნის კარგი შესაძლებლობა, კერძოდ, 33-ე წუთზე **ჟანგიროვი** ისეთ პოზიციამი აღმოჩნდა, როცა გოლი გარდაუვალია ხოლმე.

თბილისელთა ეს უპირატესობა უშედეგოდ დამთავრდა იმის გამო, რომ შეტევას არ ჰქონდა დამამთავრებელი აქცენტი. თბილისელები ყველაფრით სჯობდნენ მეტოქეს ერთის გარდა, მათ ვერ გამოიყენეს საგოლე მომენტები. ზენიტელთა დაცვის ხაზები შეუპოვრად და წარმატებით იბრძოდნენ.

მაყურებელი იმისთვის განწყობილი, რომ მეორე ტაიმში ენახა თბილისელთა გოლები, მაგრამ ჩვენმა გუნდმა შესვენების შემდეგ თითქმის მთლიანად დაკარგა ადრინდელი საბრძოლო განწყობა და საიერიშო სულისკვეთება. „ზენიტმა“ კიდევ უფრო გაამაგრა დაცვის ხაზები, კიდევ უფრო მოხშირდა მისი კონტრშეტევები და ერთ-ერთი მათგანის დროს, 54-ე წუთზე, თბილისელებმა თავიანთ საჯარიმო მოედანზე უხეშად ითამაშეს სალენკოს წინააღმდეგ. მსაჯმაც დაუყოვნებლივ დანიშნა 11-მეტრიანი.

ლაპარაკს იმის თაობაზე, იყო თუ არა პენალტი, აზრი არ აქვს. ჯობია, ისა ვთქვათ, რომ ამ მომენტში წესის დარღვევა არავითარ აუცილებლობას არ წარმოადგენდა. სალენკოს წინააღმდეგ ორი-სამი თბილისელი მცველი იყო. მათ წესის დაურღვევლად იოლად შეეძლოთ გამკლავებოდნენ „ზენიტის“ ფორვარდს. მაგრამ ფაქტი ფაქტად დარჩა: დანიშნა 11-მეტრიანი. დმიტრიევმა ზუსტად დაარტყა მიზანში - 1:0.

თამაშის დამთავრებამდე დრო საკმარისზე მეტი იყო. დინამოელებმა თითქოს მოინდომეს, მაგრამ პირველი ტაიმისგან განსხვავებით, მათ თამაშში უკვე იგრძნობოდა ზედმეტი ნაჩქარეობა, უზუსტობა გადაცემებისას, ინდივიდუალური მოქმედებანი, შეუთანხმებლობა. გარდა ამისა, კვლავ არ იქნა რეალიზებული რამდენიმე კარგი მომენტი.

ერთი სიტყვით, ეს იყო ფრიად დასანანი წაგება. მას კი, თუ ზემოხსენებულ სტატისტიკას მოვიშველიებთ, უკვე ტრადიციული შეიძლება ეწოდოს. ფრიად მძიმე და საპასუხისმგებლო მომენტებში ხშირად ვმარცხდებით სწორედ ლენინგრადის „ზენიტთან“. ეს კი სამერმისოდ ჩვენი გუნდისთვის გაკვეთილად უნდა იქცეს. რა თქმა უნდა, ეჭვი არ გვეპარება, რომ თბილისის „დინამომ“ შეასრულა უმაღლეს ლიგაში დარჩენის მეტად რთული ამოცანა, მაგრამ მის წინაშე კვლავ ნათლად დგას სხვა ამოცანა, რეაბილიტაცია საკუთარი მაყურებლის თვალში და საპატიო ადგილის

დაკავება 1988 წლის საკავშირო ჩემპიონატში. „ზენიტთან“ წაგებული მატჩი დინამოელებისთვის დამაფიქრებელ გაკვეთილად უნდა იქცეს.

ლელი 29.10.1988